

Ольга КЛЕЙМЕНОВА

Любити людей. Радити життя

Нинішній серпень вибухнув одразу трьома ювілеями екстраординарних постатей української культури. Своє 80-річчя святкує днями Давид Черкаський, 75-річчя – Лариса Кадочникова, 70-річчя – Валерія Заклунна.

І що цікаво, долі цих вельми різних особистостей мають схожі сюжетні вузлики. Усі троє – діти війни, зарубцьовані опіки від якої є свідченнями життєстійкості. Роки молодих дерзаних у усіх трьох збіглися з благословенними шістдесятими, з короткою, але насиченою творчим киснем відлигою. Усі троє за часів свого професійного розквіту отримали безліч високих відзнак, нагород, почесностей. Усі троє пізнали розпач від руйнації вітчизняного екранного й театрального мистецтва, трагізм незатребуваності, що зачепив їх надіжданим крилом. Та попри все ювіляри серпня-2012, як і тридцять, сорок років тому, купаються в народній любові. І, як належить шістдесятникам, не пасують перед карикатурним обличчям реальності.

Валерія Заклунна (день народження 15 серпня 1942 р.), вихованка школи-студії МХАТу, запам'яталася шанувальникам красунею з іронічним поглядом зелених очей, за яким ховалося полум'яне серце. Муза Матвєєва, Говорухіна й інших вагомих кінорежисерів, віддана слугителька Мельпомени, що понад чотири з половиною десятиліття жила образами спектаклів Київської російської драми імені Лесі Українки. Глядачі досі пам'ятають її героїню відомих картин 1970–1980-х років: «Особливо важливе завдання», «Фронт за лінією фронту», «Доля», «Сибірячка», «Любов земна»... В особливому ряду довгого переліку – харизматична Клавдія з «Місця зустрічі змінити не можна», такий собі психолог-каталізатор банди «Чорна кішка».

Театральній частині прихильників таланту Валерії Гаврилівни особливо пощастило, адже сцена розкрила доволі багато інших барв її акторського обдарування. Театр, до речі, рятував Валерію Заклунну від безнадії навіть за найстрашніших економічних криз і державних

катаклізмів. Наприкінці незатишних 1990-х якось несподівано для всіх Валерія Гаврилівна подалася в політику – була обрана депутатом Верховної Ради від КПУ. Спрацював характер цієї пані – домагатися справедливості завжди й скрізь. Серед досягнень на цьому поприщі – врятування колекції «Градобанку» від навали стерв'ятників, які намагалися скупити її за безцінь. Завдяки старанням народного депутата України Валерії Заклунної колекція на законодавчому рівні було визнано національним надбанням України. Також на рахунок добрих депутатських починань актриси – розроблення законопроекту «Про гастрольну діяльність», що змусив би іноземних шоу-гастролерів сплачувати податки.

*Давид Черкаський*

(народився 23 серпня 1932 р.)

– патріарх вітчизняної анімації, «татко» мультяшного Врунгеля та багатьох інших знайомих з дитинства персонажів, багаторічний керівник міжнародного фестивалю мультиплікаційних фільмів «Крок». А разом із цим – балагур, бешкетник, улюбленець журналістів. Той, хто хоч раз мав радість спілкуватися з цією дивовижною людиною, цитуватиме співрозмовника все подальше життя. Черкаський – ще один приклад того, як не треба ламатися під ударами долі й будь-що знаходити сферу прикладання своїх можливостей. Старт мультиплікатора – у 1959-му. Саме тоді випускник інженерно-будівельного інституту за покликом душі прийшов на студію «Київнаукфільм».

Там народилися «Пригоди капітана Врунгеля», «Острів скарбів», «Доктор Айболить» і ще чимало чудових стрічок. Цікаво, що Черкаський ще у 1970-ті експерименту-

вав із тривимірним зображенням (!). Також його фішкою було поєднання в кадрі анімаційних героїв та «живих» артистів. Криза змінювала кризу, вітчизняна мультиплікація на довгі роки почала в бозі, а Давид Янович ніколи не втрачав надії на її відродження. Останнім часом він продовжує писати сценарії нових фільмів, сподіваючись на майбутню весну української мультиплікації.

Свого часу Давид Черкаський прописався разом із компанією таких, як сам, жартівників у телепрограмі для оповідачів анекдотів. Насправді гуру мультиплікації не раз констатував, що розповідати анекдоти не вміє. Проте глядачі геть іншої думки.

Анекдот**від Давида Черкаського**

Приходить хворий до лікаря й каже: «Докторе, в мене постійно болять голова!». «П'єте?» – запитує лікар. «Ні». «Курите?». «Ні». «Може, спілкуванням із жінками зловживаєте?» «Навіть на думці цього не маю». «То, певне, ви святий. Мабуть, вам німб тисне».

«Криниця для спраглих», «Комісари», «Білий птах з чорною ознакою», «Крадіжка».

Окрім лицедійства, у колі життєвих пристрастей Лариси Валентинівни – живопис та письменництво.

Роки для Кадочникової, здається, не загроза. Вона й нині молода, енергійна.

Кожна зустріч із Ларисою Валентинівною насичує бажанням жити з впевненістю, що все погане минеться. В одному інтерв'ю для нашого журналу Лариса Кадочникова повідала, що секрет її молодості, душевної «безхмарності» – у світлому ставленні до світу: «Образи намагаюся забути. Мама навчила мене любити людей, бути доброю, широкою. Нести це крізь роки. І, як у Чехова: радіти життю».

Лариса Кадочникова

(день народження 30 серпня 1937 р.)

– улюблена героїня публікацій нашого журналу (зокрема, див. матеріал «Світлосяйна» в серпневому номері за 2009 р.). Закінчивши ВДІК, попрацювавши три роки в «Современнике», корінна москвичка Лариса перебралася до Києва й залишилася тут назавжди. Й так само, як і Валерія Заклунна, все життя служить у трупі Театру російської драми імені Лесі Українки. За два роки цього служінню виповниться 50. Реєстр кінофільмів, у яких знялася актриса, – суцільні екранні перлини: з-поміж них «Тіні забутих предків»,

*«Віра» вітає ювілярів!*